

Sygn. akt IX Ca 153/19 (upr.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Wieczorkiewicz
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo - akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt I C 1046/18 upr.

oddala apelację.

Mirosław Wieczorkiewicz

Sygn. akt IX Ca 693/17 (upr.)

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 785,81,-zł z umownymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 750,-zł od dnia 12 stycznia 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że (...) spółka z o.o. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udzielił pozwanemu drogą elektroniczną krótkoterminowej pożyczki gotówkowej przez internet.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa, ponieważ wskazane dowody nie wykazują istnienia legitymacji strony powodowej. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem z dnia 20 listopada 2018r. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 270,-zł tytułem kosztów procesu.

Sąd ten ustalił, że pozwany w dniu 26 kwietnia 2012r. dokonał rejestracji na stronie internetowej (...) spółka z o.o., zaś w dniu 12 grudnia 2014r. strony zawarły za pośrednictwem internetu umowę pożyczki na kwotę 785,81,-zł. Pożyczka nr (...) była zawarta na okres 30 dni. Spółka przelała wskazaną kwotę na rachunek pozwanego 12 grudnia 2014r. Pozwany zobowiązany był do zwrotu pożyczki, tj. kwoty wypłaconej pozwanemu przez spółkę (750,-zł) do dnia 11 stycznia 2015r. W związku z tym, że pozwany nie spłacił zadłużenia, przedmiotowa wierzytelność została zbyta przez spółkę na rzecz powoda.

Mając to na uwadze Sąd I instancji uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, aby przysługiwało mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego.

W tym zakresie odwołał się do dyspozycji art. 6 kc i art. 232 kpc.

Sąd Rejonowy podał, że powód wskazał w pozwie, że nabył przedmiotową wierzytelność od spółki (...), jednakże nie przedłożył na tą okoliczność żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że nabył sporną wierzytelność w stosunku do pozwanego. Przede wszystkim powód nie przedłożył umowy cesji potwierdzającej nabycie wierzytelności opisanej w pozwie. Co prawda powód przedłożył oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności podpisane przez prezesa zarządu poprzednika prawnego powoda, jednakże w ocenie tego Sądu powód nie wykazał w sposób należyty, że nabył dochodzoną pozwem wierzytelność przeciwko pozwanemu.

Apelację od tego wyroku złożył powód, który zaskarżył orzeczenie w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a) bezpodstawnym uznaniu, że zasadność roszczenia powoda zależna jest od przedłożenia do akt postępowania umowy cesji wierzytelności o przejęciu długu przez stronę powodową, podczas gdy przedmiotowe dowody są zbędne w zakresie wykazania legitymacji procesowej powoda oraz zasadności jego roszczenia,

b) polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i wyrażające się sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i uznaniu przez sąd, że oświadczenie Prezesa Zarządu Spółki (...) spółka z o.o. nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności,

c) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego i nieuznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił dokumenty wykazujące zasadność roszczenia,

2. naruszeniu prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 509 § 1 kc poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że pozwany nie wykazał przejścia wierzytelności, podczas gdy załączone dokumenty jednoznacznie wskazują na skuteczną cesję wierzytelności.

3. naruszenie prawa materialnego 384 § 1 i 4 kc polegające na jego niezastosowaniu. Sąd I instancji uznał, że powód błędnie przedstawił dokumenty o różnych numerach umowy pożyczki, a tymczasem przedstawiona umowa to poprawnie udostępniona umowa ramowa na podstawie, której można zaciągnąć więcej podobnych zobowiązań

4. naruszenie prawa materialnego art. 60 i art. 61 kc i mylne przyjęcie, że pozwany nie złożył skutecznie oświadczenia woli chęci zawarcia umowy pożyczki, zaś dokonanie przelewu wskazuje na zawarcie takiej umowy,

5. naruszenie prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 720 § 1 kc poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy powód zobowiązał się i przekazał pozwanej określoną ilość pieniędzy, a pozwany nie zwrócił przedmiotowej kwoty w określonym terminie,

6. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 230 kpc polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia strony pozwanej za nieudowodnioną, podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionowała, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktu wysokości zadłużenia za przyznany;

7. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 339 § 2 kpc poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona Powoda wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń.

Mając to na uwadze powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym także za instancję odwoławczą ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powód w apelacji, po wnioskach apelacyjnych również zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę prawa materialnego art. 410 § 1 i 2 w zw. z art. 405 kc pomimo, że przesłanki zawartej w tych przepisach normy zostały wykazane w toku postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 kpc.

Zgodnie z art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania.

W postępowaniu uproszczonym apelacja została ukształtowana w sposób istotnie odbiegający od ujęcia zawartego w przepisanych ogólnych o apelacji. Zgodnie z art. 505⁹ § 2 kpc apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Konsekwencją tego jest związanie sądu odwoławczego sformułowanymi w apelacji zarzutami apelacyjnymi. Wyznaczają one zakres rozpoznania sprawy na skutek apelacji.

W postępowaniu uproszczonym znacznie zacieśnione zostały także kompetencje sądu II instancji w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W zasadzie poza wyjątkiem przypadków oparcia apelacji na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, ograniczają się one do prowadzenia dowodów z dokumentów (art. 505¹¹ kpc) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015r. III CZ 15/15, Lex nr 1682212). Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 kpc.

Dalej należy wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd I instancji, uznając, że nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania. Ustalenia te, bowiem znajdują oparcie w rodzaju zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W postępowaniu uproszczonym z uwagi na ograniczenia kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, niedopuszczalne są zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wyjątek stanowi sytuacja, gdy wraz z takim zarzutem następuje powołanie się na nowe fakty i dowody, których strona nie mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Jak stanowi, bowiem art. 505¹¹ § 2 kpc Sąd odwoławczy przeprowadza postępowanie dowodowe jedynie, gdy apelację oparto na późniejszym wykryciu nowych faktów lub dowodów, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Z powyższych względów, zarzuty powoda, w których polemizuje z oceną dowodów Sądu nie są skuteczne, zwłaszcza, że powód nie przedstawił żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, a które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie.

W tych warunkach należy uznać, że powód nie przedstawił żadnych dowodów w sprawie na zasadność swego roszczenia.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 230 kpc wskazać należy, że uznanie danej okoliczności za przyznaną stanowi wyłącznie uprawnienie sądu, a nie jego obowiązek (sąd może). Ponadto, nie należy zapominać, iż sąd taką decyzję może podjąć, mając na uwadze wyniki całej rozprawy. Tymczasem Sąd Rejonowy jednoznacznie wskazał, że powód poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność zawarcia umowy cesji wierzytelności dotyczącej pozwanego.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego także nie podlegały uwzględnieniu, gdyż Sąd Rejonowy nie kwestionował możliwości zawarcia umowy pożyczki w formie elektronicznej, a jedynie odmówił zasadności roszczenia wobec nieudowodnienia wymagalnego roszczenia względem pozwanego.

Sąd I instancji stwierdził jedynie, że z zaferowany przez powoda materiał dowodowy nie zezwała na przyjęcie, iż umowa pożyczki faktycznie łączyła strony takiego kontraktu, która następnie została zbyta na rzecz strony powodowej.

W tej sytuacji Sąd ten przyjął, że pozwany zawarł umowę pożyczki ze spółką (...), ale powód nie przedstawił dowodów, aby tę konkretną wierzytelność nabył od pierwotnego wierzyciela.

W tych warunkach należy uznać, że powód nie sprostał w tym zakresie wymogom stawianym przez art. 6 kc i art. 232 kpc, dlatego też zasadnie Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Warto również zauważyć, co przeoczył Sąd I instancji, że powód przedstawił potwierdzenie uiszczenia 1,00,-zł na rachunek wskazany na k. 27, jednak odnosi ta wpłata do akceptacji umowy pożyczki (...) spółki z o.o., a nie firmy (...). Pomiędzy tymi śladami dowodów nie można znaleźć powiązania odnośnie zgłoszonego żądania w stosunku do podmiotu udzielającego pożyczkę oraz co do strony powodowej i pozwanej. Ponadto należy podkreślić, że przelew kwoty 750,-zł był dokonany w dniu 12 grudnia 2014r. i także wskazuje już jakby inny podmiot niż ww. wymienione, ponieważ w tytule wymieniony jest podmiot (...) (k. 29).

Warto również zauważyć, że istnieje znaczna rozbieżność czasowa pomiędzy wpłatą z 26 kwietnia 2012r. kwoty 1 złotych w ramach akceptacji warunków udzielenia pożyczki z (...) spółki z o.o., a przelewem 750,-zł tytułem „SohoCredit pl umowa pożyczki (...)”. Przelew kwoty 750,-zł nastąpił bowiem dopiero w dniu 12 grudnia 2014r.

Dalej należy wskazać, że z przedstawionych przez powoda kserokopii nie wynika, kto wygenerował pierwotne „dokumenty”.

Takie wymagania rozumienia dowodów z dokumentów w postępowaniu cywilnym jest zasadne w niniejszej sprawie, ponieważ dotyczy to umowy i dokumentów, które powstały przed wejściem zmiany treści art. 245 kpc, co nastąpiło w ustawie o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 1311). Ww. ustawa weszła w życie 8 września 2016r., zaś wszystkie wskazane „dokumenty” powstały przed tą datą.

W dalszej części należy zauważyć, że treść zarzutów apelacyjnych wskazuje, że powód nie dostrzega, że powinien był udowodnić nie tylko sam fakt zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki z firmą udzielającą pożyczkę, ale też niewywiązanie się pozwanego z tej umowy, czyli istnienie wymagalnej wierzytelności, która została nabyta przez powoda, a następnie, że ta wierzytelność weszła w prawa powoda.

Jednakże strona powodowa tych okoliczności i wymaganych dowodów przez prawo cywilne procesowe nie wykazała. Powód nie przedstawił, bowiem żadnego dokumentu lub poświadczonego za zgodność z oryginałem dokumentu albo w

wymaganej formie dokumentowej na mocy art. 77¹ kc, z którego wynikałoby, że to konkretnie pozwany jest dłużnikiem wobec wskazanego w pozwie pożyczkodawcy, a dług ten wszedł w prawa powoda na mocy wskazanej umowy. Nie istnieje żaden dokument związany z umową cesji, na którym widniałyby dane pozwanego oraz kwota jego zadłużenia i oświadczenia stron umowy cesji.

Należy w tym miejscu podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność dokonania cesji powinna wynikać wprost z dokumentów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015r., I ACa 492/15, Legalis numer 1359131), co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, powód nie wykazał, aby pierwotnemu wierzycielowi przysługiwała jakakolwiek wierzytelność wobec pozwanej.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006r., V CSK 187/06, Legalis nr 75688).

Sąd pierwszej instancji nie kwestionował tego, że umowa pożyczki może być zawarta także w formie innej niż zwykła forma pisemna.

W ocenie Sądu Okręgowego powód jednak nie przedłożył stosownych dokumentów, które potwierdzałyby, że przedmiotem cesji była wierzytelność wobec pozwanego, która przysługuje pierwotnemu wierzycielowi, a konsekwencji i powodowi.

Zarzut naruszenia art. 339 § 2 kpc jest również niezasadny, gdyż sama bierność strony pozwanej, nie zwalnia powoda z dowodzenia.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 kpc nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 kpc swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Zatem brak jest dowodów co do przytoczonych faktów, dlatego te uchybienie uniemożliwiało ich weryfikację pod kątem słuszności z przepisami prawa materialnego. Inaczej mówiąc, nie było możliwe zastosowanie art. 339 § 2 kpc, jeżeli nie przedstawiono żadnych dowodów, które nie budziłyby wątpliwości Sądu.

Podsumowując, nie istnieje materiał dowodowy, który pozwalałby na ustalenia, że wierzytelność względem pozwanego istnieje i została zbyta na rzecz powoda. Tym samym o naruszeniu art. 509 kc i art. 720 kc, ani tym bardziej art. 384 § 1 i 4 kc nie może być mowy.

Odnośnie zarzutu naruszenia prawa materialnego należy zwrócić uwagę, że apelujący formułuje zarzuty naruszenia prawa materialnego i uzasadnia to naruszenie porównując własny - przez siebie ustalony - stan faktyczny z powołanymi przepisami prawnymi. Wskazuje bowiem, że nabył wierzytelność względem pozwanego na podstawie przedstawionych do pozwu dowodów. Takiego ustalenia nie poczynił Sąd I instancji. Jest to zabieg niedopuszczalny i nieskuteczny. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że naruszenie prawa materialnego nie może być uzasadniane

błędami w zakresie ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2010r., II CSK 352/09, Legalis numer 338396 i Małgorzata Manowska, Apelacja w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2013, s. 97).

W apelacji powód zmienił (dodał) żądanie i przedstawił swoje roszczenie, jako oparte również na reżimie bezpodstawnego wzbogacenia.

Przedstawione nowe dowody i zgłoszone żądania nie pozwalają ani na uwzględnienie żądania powoda w pierwotnej wersji, ponieważ powód nie ma uprawnienia do żądania zasądzenia świadczenia z tytułu umowy pożyczki i cesji, ani tym bardziej na podstawie bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż naruszony byłby zakaz zmiany żądania w postępowaniu apelacyjnym (art. 383 kpc).

W chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem Rejonowym była również rozstrzygnięta istota sprawy, co do żądania zasądzenia świadczenia z tytułu umowy pożyczki i cesji.

W tych warunkach należy podkreślić, że powód pominął zasadniczą kwestię niniejszego postępowania, a mianowicie tę, że w postępowaniu uproszczonym nie jest dopuszczalna zmiana powództwa, co wynika wprost z treści art. 505⁴ § 1 zd. 1 kpc.

W zakresie zmiany treści żądania dokonanej przez powoda należy zauważyć, że przepis art. 383 kpc określa przedmiotowe ramy postępowania apelacyjnego, wprowadzając ograniczenie dopuszczalności przedmiotowej zmiany powództwa w tym postępowaniu. Zgodnie z tym przepisem, przedmiotem rozpoznania przez sąd drugiej instancji może być tylko to, co było przedmiotem rozpoznania sądu pierwszej instancji. Przedmiotowa zmiana powództwa dopuszczalna jest tylko przed sądem pierwszej instancji.

W tej sytuacji należy uznać, że przewidziana w art. 383 kpc zmiana powództwa ma na celu zapobieżenie niebezpieczeństwu rozstrzygnięcia w postępowaniu apelacyjnym o żądaniu, które utraciłoby już aktualność i zapewnić powinna udzielenie powodowi ochrony adekwatnej do stanu istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej.

Uprawnienie do dokonania zmiany żądania uzależnione jest od wystąpienia zmiany okoliczności. Zmiana żądania polegać może na domaganiu się zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu.

Uwarunkowanie dopuszczalności zmiany przedmiotu sporu w postępowaniu apelacyjnym od zmiany okoliczności nie oznacza zmiany podstawy faktycznej powództwa, która powinna być jednakowa tak dla żądania pierwotnego, jak i zmienionego. Zmiana okoliczności musi dotyczyć przedmiotu sporu, musi nastąpić po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji i musi prowadzić do stanu, według którego powód utracił interes prawny w dochodzeniu żądania pierwotnego i ma taki interes w dochodzeniu żądania zmienionego.

W związku z okolicznościami rozpoznawanej sprawy należy ponadto podkreślić, że wyjątkowy charakter dopuszczalności żądania w postępowaniu apelacyjnym zamiast pierwotnego przedmiotu sporu innego przedmiotu sprawia, że zmiana okoliczności musi wystąpić obiektywnie w tym sensie, że nie może ona polegać na stworzeniu przez powoda na użytek zmiany żądania nowych okoliczności, które mają usprawiedliwiać tę zmianę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1999 r., II CKN 586/98, Legalis nr 141210 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2013 r., VI ACa 1418/12, Legalis nr 737370).

W zakresie zmiany podstawy faktycznej żądania wskazanej w apelacji powód również pominął, że wyłączony jest zbieg roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia z roszczeniami z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013r., III CSK 229/12, Legalis nr 736787 i z dnia 7 maja 2009r., IV CSK 523/08, Biul.SN 2009/10/14).

W tej sytuacji, ani wymagania ogólne dotyczące zmiany żądania w postępowaniu apelacyjnym, ani zakaz zmiany powództwa w postępowaniu uproszczonym, nie spowodowały tego, że można uznać za słuszną i dopuszczalną argumentację strony powodowej zawartą w apelacji, co do zmienionego roszczenia.

Z tych względów Sąd odwoławczy orzekł, jak w sentencji wyroku, oddalając apelację na podstawie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Na koniec należy podkreślić, że także wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji nie spełnia wymogów z art. 386 § 2-4 kpc, ponieważ nie zawiera nawet w tej części argumentacji, która powinna być zawarta w uzasadnieniu apelacji.

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 505¹⁰ § 2 kpc.

Mirosław Wieczorkiewicz